

Lezen en tekst: Hebrëëen 6:18b-20 (Onze toevlucht is het vast te houden ... zoals ook Melchisedek dat was)

Bijzonderheid: officiële opening van de verbouwde kerk en doop van Veronique Cathelijne van Dijken en Owen van Dipten

Lieve mensen,

Voor de zomer hadden we een brainstorm. Met een clubje. Over communicatie. In de kerk. Vanuit de kerk. Veel mensen lopen langs dit gebouw en vragen zich af: wat is dit? Is dat een kerk? Eéntje had zelfs gehoord: ik dacht dat het een elektriciteitshuisje was van Eneco ofzo.

Dat bracht de communicatiecommissie op het lumineuze idee om dit als kern van onze boodschap te formuleren:

Slide   Oplaadpunt voor Gods liefde

Dat is nog een werktitel. Daar gaat nog over worden gesproken met gemeenteleden. Dus er komt misschien nog wel wat finetuning. Maar zoiets gaat het wel worden. Dat is dit gebouw. En daar wil ik het over hebben.

Gods liefde, dat heeft alles te maken met hoop voor deze wereld. Ik zou zelfs willen zeggen: de enige hoop voor deze wereld. Mensen die hier komen, die krijgen hoop. En als ze dan opgeladen zijn. Dan worden ze:

Slide   Poster Loesje over hoopverleners

Slide   Aansluiten op de Krachtbron

Vroeger had je ook gebouwen van God. Met als belangrijkste: de tempel in Jeruzalem. Een prachtig gebouw met de mooiste materialen. Maar het ging natuurlijk om wat er *in* dat gebouw gebeurde. Het allerbelangrijkste gebeurde één maal per jaar. Dat noemen ze Jom Kippoer. Grote verzoendag. Dan ging de hogepriester namens het volk op bezoek bij God. In de tempel hing een dik gordijn. En achter dat gordijn mocht niemand komen. Want daar stond de ark van het verbond. De troon van God. Daar raakt God de aarde.

Eén keer per jaar ging dat gordijn even opzij. Om de hogepriester door te laten. Op zijn borstkas droeg hij een schild. En daarop zaten de namen van alle stammen van Israël. (slide) Hij kwam dus met het hele volk bij God. En hij ging daar bij God achter dat gordijn hoop halen. Hoop voor het volk. Dat nam hij dan mee naar buiten. In de zegen kregen de mensen dan die hoop uitgedeeld. Opgelegd. En het volk had dan als roeping: die hoop uitdelen. Aan wie het maar wilde hebben. Dat was het plan van God. Vanuit Jeruzalem. Vanuit zijn volk de hele wereld bereiken.

Dat is echter mislukt. En dus heeft God zijn plan aangepast. Jezus kwam. Toen hij stierf scheurde dat gordijn. Want Jezus had gezegd: vanaf nu ben ik de plek waar de hemel de aarde raakt. Ik ben God op aarde. Wil je hem ontmoeten, dan moet je mij opzoeken. Ik ben jullie hoop. De weg, de waarheid en het leven.

En als Jezus dan weer verdwijnt naar de hemel. Ja, dan is God dus niet meer zo tastbaar aanwezig in ons leven. Maar hij draagt ons daar wel als het ware naar binnen. Zoals de hogepriester het volk Israël op zijn schild droeg. Zo draagt Jezus ons op zijn hart. Hij is daar niet alleen voor zichzelf. En dus is er een lijntje. Zoals vroeger in de Bijbel de hogepriester achter het gordijn verdween. Zo verdween Jezus als het ware achter de wolken. Of naar een andere dimensie. Hij is niet meer zichtbaar. En de schrijver van Hebrreeën die verbindt dat met Jom Kippoer. Grote verzoendag. Jezus neemt ons mee.

En dat wordt dan vergeleken met een anker. (slide) Kijk, een anker laat je ook zakken en dan verdwijnt het uit zicht. Het verdwijnt in de golven. Maar je bent wel verbonden. En je voelt dat je vastigheid hebt. Als het gaat stormen. Dan deint het schip en je kan behoorlijk zeeziek worden. Angstig ook. Soms trekt de ketting strak en soms is er ook meer speling. Dus je wordt alle kanten op gegoooid. En tegelijk mag je diep van binnen zekerheid hebben. Dat de boot niet op drift raakt. Dat je niet stuurloos rondgesmeten wordt. Want je ligt ten diepste vast.

Wat we hier in dit gebouw komen doen. Zondags. Door de week. Dat is elkaar er aan herinneren dat we vastigheid hebben. Hoop. Kijk, we zien Jezus niet. Maar we mogen geloven dat er wel verbinding is. En dat merken we ook vaak. Daarmee is niet gezegd dat de deining uit ons leven is. Soms zijn er diepe dalen. Soms ook hoge pieken. Af en toe is het rustig. Maar dan komen er weer omstandigheden. Waardoor er aan je geloof getrokken wordt. En hoe. Een anker voor je ziel betekent niet een kalm leven. Maar wel een *hoopvol* leven. Omdat je verbonden bent met wat er achter het gordijn gebeurt. Verbonden met God. En als er één vastigheid kan geven. Dan is hij het wel.

En dan zou je kunnen zeggen: nou, dat is het dan wel. Dat is waar de kerk voor is. Dus blij dat dit gebouw er is. Want hier kun je hoop halen. Maar dan vertel je maar het halve verhaal.

Slide   Power to the people

De bedoeling van de tempel in Jeruzalem was: vanuit de hoop die daar uitgedeeld wordt. Vanuit die hoop moet de hele wereld hoop krijgen. Overall in de profeten lees je dat. Alle mensen die na grote verzoendag weer aan het werk gingen. Terug naar de plek waar ze dagelijks bezig zijn. Naar hun stad, hun straat, hun werkkring, hun school. Al die mensen waren opgeladen. Om ook anderen weer licht en hoop te geven.

Je ziet dan vervolgens dat Jezus zelf de functie van de tempel overneemt. En vervolgens, als hij naar de hemel gaat, dat hij die taak overdoet aan zijn mensen. Dat is ook zo mooi, dat in de Bijbel staat dat wij het lichaam van Jezus zijn. Zijn handen, zijn voeten, zijn ogen. En hij geeft ook nog eens zijn Geest aan jullie. Ook vandaag. Hij zegt: ga de wereld in. Geef de mensen hoop. En dus is het zaak de missie van Jezus uit te leven. De hoop die wij hier van hem krijgen. Die kun je niet voor jezelf houden. Niet in je woorden. Maar zeker niet in hoe je leeft.

Dus jouw leven wordt hier een hoopverlenersleven. Hoop bieden aan je omgeving. Mensen die je dagelijks tegenkomt. Door aandacht, zien, niet oordelen, op weg helpen. Een uitgestoken hand, een vriendelijk woord, een barm-hart. Hoop verlenen daar waar Jezus je plaatst. In je gezin, gewoon. Hoop bieden ook voor de toekomst. Door je kinderen, Owen, Veronique, door je kinderen iets van Jezus te laten zien. Een veilige omgeving bieden, liefdevolle relaties, als een anker voor hun leven.

En zo ook in de wijdere kringen om je heen. Dan betekent dit gebouw veel voor de stad. Niet alleen om wat hier gebeurt. Maar vooral ook om wat *van hier uit* gebeurt. Oplaadpunt voor Gods liefde. Hoopverleners. Dat is wat we mogen zijn.

Amen

Vragen om te overdenken/bespreken:

1. Hoe put jij hoop uit het feit dat Jezus in de hemel is?
2. Voor wie zou jij hoopverlener willen zijn?